

Sygn. akt X GC 258/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSO Katarzyna Żymełka

Protokolant Joanna Gołosz

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Z.

o zapłatę

1) oddała powództwo;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem kosztów procesu.

/-/ Katarzyna Żymełka

Sygn. akt X GC 258/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Z. domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 77.840,48 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. Nadto żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż dochodzone należności stanowią czynsz najmu oraz opłaty eksploatacyjne oraz skapitalizowane ustawowe odsetki naliczone za opóźnienie w zapłatach przez pozwaną należności.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 77.840,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz koszty procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana złożyła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Pozwana wskazała, iż powódka nie udowodniła dochodzonego roszczenia oraz istnienia zobowiązania pozwanej. Zarzuciła, że strony nie łączyła umowa najmu. Podniosła zarzut przedawnienia. Odnośnie do not odsetkowych wskazała, że je uregulowała.

Powódka, pomimo zobowiązania, nie ustosunkowała się do treści sprzeciwu pozwanej.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2014 r. wskazała, że 13 lutego 2014 r. zapłaciła kwotę wskazaną w nocie odsetkowej nr (...). Podała, że nota została wystawiona w związku z opóźnieniem w zapłacie przez pozwaną

należności na podstawie umowy zawartej z oddziałem powódki Medycyna Pracy. Odnosząc się do noty odsetkowej z 31 stycznia 2013 r. wskazała, że została ona wystawiona na zero zł. Ponadto z treści pozwu nie wynika, aby powódka domagała się w tym zakresie zapłaty. Natomiast co do pozostałych dochodzonych należności podniosła, że powódka nie doręczyła jej faktur VAT, na podstawie których dochodzi zapłaty. Zaprzeczyła, że zawierała z powódką umowę najmu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) do umowy nr (...) z 30 czerwca 2010 r. z tytułu czynszu dodatkowego świetlica S. za okres od 5 lutego 2013 do 6 lutego 2013 na kwotę 369 zł oraz noty księgowe:

- a) nr (...) do wezwania nr wyrok z 15 grudnia 2011 r. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie B. Gł. budynek dworca za okres od 1 października 2008 do 28 lutego 2009 oraz odszkodowania za bezumowne korzystanie T. Gł. budynek stacyjny za okres od 1 października 2008 do 28 lutego 2009 na kwotę 52.804,44 zł,
- b) nr (...) do wezwania nr wyrok z 15 grudnia 2011 r. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie M. budynek dworca za okres od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009 oraz odszkodowania za bezumowne korzystanie T. Gł. budynek stacyjny za okres od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009 oraz odszkodowania za bezumowne korzystanie B. Gł. budynek A za okres od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009 na kwotę 24.689,81 zł.

(dowód: faktury VAT k. 46-48)

Oddział powódki (...) wystawił pozwanej notę odsetkową na kwotę 46,42 zł. Pozwana zapłaciła należność z tej noty 13 lutego 2014 r.

(dowód: nota k. 78, potwierdzenie przelewu k. 79)

Pozwana, zwróciła się do powódki o wyjaśnienie w związku z jakim wyrokiem zostały wystawione noty księgowe dotyczące bezumownego korzystania. Zwróciła się do powódki o nadesłanie kserokopii wyroku z 15 grudnia 2011 r. wraz z jego uzasadnieniem.

(dowód: pismo k. 81)

Powódka wzywała pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonej pozwem.

(dowód: wezwanie k. 49-50)

Pozwana w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wskazała, że należność w kwocie 46,42 zł, wynikającą z noty odsetkowej, a dotyczącej roszczeń wynikających z umowy z oddziałem powódki Medycyna Pracy i związanych ze świadczeniem usług medycznych na podstawie tej umowy, uregulowała. Wskazała, że faktura VAT nr (...) nie figuruje w jej ewidencji i zwróciła się o wystawienie jej duplikatu celem oceny, czy jej wystawienie jest uzasadnione. Natomiast noty księgowe o nr (...) odesłała jako bezzasadne, wskazując że nie zawierała z powódką umowy, z której mogłyby wynikać roszczenia z tytułu korzystania z budynków dworców. Pozwana nigdy nie korzystała z budynków dworców powódki.

(dowód: pismo k. 77)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów, uznając zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy za wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe za pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymagające uzupełnienia.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnosząc się do należności wynikającej z noty odsetkowej na kwotę 46,42 zł należy wskazać, że powódka nie przedłożyła tego dokumentu. Ograniczyła się jedynie do wskazania daty jej wystawienia tj. 31 grudnia 2012 r. oraz nr NO (...). Notę przedłożyła pozwana (k. 78). Pozwana przedłożyła również dowód jej zapłaty. Z treści potwierdzenia realizacji przelewu (k. 79) wynika, że pozwana dokonała zapłaty należności 46,42 zł wynikającej z noty nr NO/4800000251 w dniu 13 lutego 2014 r. Powódka domagała się należności z noty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Pozew został wniesiony 4 marca 2014 r. Pozwana dokonała zapłaty kwoty 46,42 zł przed dniem wniesienia pozwu. Zatem powództwo w zakresie żądania kwoty 46,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu podlegało oddaleniu.

Kolejną należnością, której powódka domagała się zapłaty była kwota 299,81 zł z faktury VAT nr (...) do umowy nr (...) z 30 czerwca 2010 r. z tytułu czynszu dodatkowego świetlica S. za okres od 5 lutego 2013 do 6 lutego 2013. Pozwana zaprzeczyła, aby zawierała z powódką umowę będącą podstawą wystawienia tej faktury VAT. Powódka nie ustosunkowała się do stanowiska pozwanej. Pozwana ponadto wskazała, że nie korzystała z pomieszczeń powódki na dworcu w S.. Powódka poza fakturą VAT nr (...) nie przedłożyła umowy będącej podstawą jej wystawienia. Nie wykazała, że strony łączył stosunek prawny będący podstawą jej wystawienia. Ponadto nie wskazała sposobu wyliczenia należności podanej na fakturze VAT. Dlatego należało powództwo w tym zakresie oddalić jako nieudowodnione.

Sąd miał przy tym na uwadze, że zobowiązanie wynika z wiążącej strony umowy stanowiącej podstawę stosunku zobowiązaniowego, a nie z treści faktury, której dokument nie stanowi dowodu istnienia i wysokości należności przysługującej powódce.

Na gruncie postępowania cywilnego nie ma bowiem podstaw do nadawania fakturze VAT mocy dowodowej innej niż innym dokumentom. Wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana. Sama faktura VAT nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego ani też nie wykazuje jego istnienia.

Powódka domagała się również należności z dwóch not księgowych nr (...) do wezwania nr wyrok z 15 grudnia 2011 r. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie B. Gł. budynek dworca za okres od 1 października 2008 do 28 lutego 2009 oraz odszkodowania za bezumowne korzystanie T. Gł. budynek stacyjny za okres od 1 października 2008 do 28 lutego 2009 oraz nr (...) do wezwania nr wyrok z 15 grudnia 2011 r. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie M. budynek dworca za okres od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009 oraz odszkodowania za bezumowne korzystanie T. Gł. budynek stacyjny za okres od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009 oraz odszkodowania za bezumowne korzystanie B. Gł. budynek A za okres od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009. Powódka, pomimo zarzutu pozwanej, nie wykazała w związku z jakim wyrokiem zostały wystawione noty księgowe. Nie wyjaśniła także związku pomiędzy wydaniem wyroku a wystawieniem not. Powódka, jednakże przede wszystkim nie wykazała podstawy wystawienia not. Pozwana przeczyła, aby bezumownie zajmowała pomieszczenia powódki. Pomimo podniesienia zarzutów i zobowiązania powódki do ustosunkowania się do nich, powódka nie złożyła odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, ani też nie stawiała się na termin rozprawy. Same faktury VAT nie mogą stanowić o zasadności dochodzonych roszczeń. Powódka nie wykazała podstawy ich wystawienia. Nie wykazała, że pozwana i w jakim okresie zajmowała bezumownie jej pomieszczenia. Ponadto nie wykazała wysokości należności oraz sposobu jej wyliczenia.

Niezależnie od powyższego zasadny był zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie wystawionych przez powódkę not księgowych. Powódka dochodziła należności za okres od 1 października 2008 do 28 lutego 2009 oraz od 1 marca 2009 do 31 lipca 2009. Pozew został wniesiony 4 marca 2014 r. Roszczenie przedsiębiorcy o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości przez inny podmiot powinno być kwalifikowane jako związane z działalnością gospodarczą. Dochodzone należności, gdyby przysługiwały powódce, związane zatem byłyby z prowadzeniem działalności gospodarczej, a zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Termin przedawnienia rozpoczyna bieg od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby wierzyciel wezwał dłużnika w najwcześniejszym możliwym terminie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2013 r., V CSK 277/12). Powódka dochodzi należności za okres do 28 lutego 2009 i

31 lipca 2009. Powódka mogła żądać spełnienia świadczenia zaraz po tym, jak upłynął okres w którym bezumownie zajmowano jej pomieszczenia. Dlatego o wymagalności roszczenia powódki z tytułu bezumownego korzystania decyduje najwcześniejszy możliwy termin ich spełnienia po wezwaniu do zapłaty. Zatem roszczenia powódki z not księgowych były w dniu wniesienia pozwu przedawnione.

Dlatego, wobec braku wykazania zasadności roszczeń oraz ich przedawnienia, żądanie powódki wynikające z dwóch not księgowych nr (...) podlegało oddaleniu.

Dodatkowo należy wskazać, że twierdzeniom pozwanej o braku umowy najmu łączącej strony procesu nie przeczyło uregulowanie przez nią należności z noty odsetkowej, która została wystawiona za opóźnienie w zapłacie należności za badanie pracowników pozwanej, jako pracowników kolei przez oddział powódki (...).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowił art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej będącego radcą prawnym w wysokości 3.600 zł ustalone zgodnie z treścią § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

/-/ Katarzyna Żymelka